

A tudós kocsis és az ácsok

A más az meg itten Gencsen – nem oly messze van Gencs, Csetnek mellett. Az szintén úgy vót, azok is mentek valahova. Sietni kellett vóna nekik. Tornáról gyött az a kocsis. Oszt ahogy mentek Gencsen, az ácsok csinálták a háztetőt, itt a kocsmánál, ahol van ott az a kocsmá. Hát sietni kellett vóna nekik, a ló megállt. Csak mozdítsa a kocsis: megállt. Felnéz, azt mondja:

– Eressz testvér, mer’ sürgős az útam! Nekem erre és erre az időre ott kell lennem! Hát én nem állhatok itt. Ereszd azt a lovat!

– Hát eredj – azt mondja.

Csak a ló nem mozdult.

– Ne tréfáldoz, eressz, mer’ mennem kell!

Mosolygott a tetőn, hogy nem tud elindúni. Há’ vótak ottan többen ácsok, oszt látták, hogy hát ő milyen mester. Hogy a lovat le tudja állítani a tetőrő’, hogy nem megyen tovább a ló. A kocsis nem sokat késett, azt mondja az úrnak, hogy:

– Fogja meg jól eztet mingyá’, ezt a gyeplőt, hogy a ló ne mozdúljon!

Leugrott, bement a kocsmába, kihozott egy liter pájinkát, az aranyrúdhöz vágta: az üveg szétrepedt, az meg leesett, lepottyant a tetőről. Rögtön végi vót. Ha ez tudott, de az még többet tudott. Rögtön végi vót. Ő fölugrott a kocsira, oszt elhajtottak tovább. A halott meg ottmaradt. A gencsiek mindég mondták. Ez a kocsmá úgy épült, azt mondja, hogy halott is vót. Rögtön legurult, ahogy ő odavágta az üveget a liter pájinkával, má’ repült is az ember. Lehajították őt. Hát ott is vót tudalom, az is tudott valamit. Mindég emlegették. Mondom, Vápényik bácsi öregember vót, de mindég emlegette.

– Ez Pista, valóságos szentigaz, ez a kocsmá úgy épült! Tovább mint egy évig tető nélkül vót, mer’ már senki nem akart felmenni a háztetőre.